

1964

Восход

ქართული
გზაობა

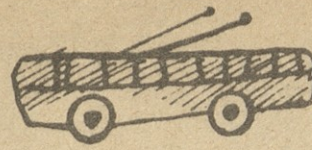
ნახ. თ. სამსონაძის.

ოქტომბრის რევოლუციის
ორმოცდაშვიდი წელია,
გამარჯვებისთვის სრომითი
გმირობით მიგვიღწევია
და შემოდგომა ქართული
ღიმილით ფანტავს ოქროს ფერს.
ქლევამოსილი სამშობლო
უმღერის ღიად ოქტომბერს.

№ 20 თბილისი ოქტომბერი 1964

გზაობა

გამოცემის 42-ე წელი. ფასი 20 კპვ.

ძველთაგანვე ყოფილა ჩვენს ქვეყანაში, რომ არაფრის მაქნის, ავყია და უგერგილო კაცს საქვეყნოდ გაკიცხავენ, თავსაფს დაასხამდნენ. კარგია, რომ ეს ფრიად სასარგებლო წესი დავიწყებას არ მივცა და დღესაც ქუჩებში, დაწესებულებების წინ თუ საზოგადოებრივ შეკრების ადგილას ხულიგნებს, ქორვაჭრებს, ცხოვრების ხორცმეტებს ხან შოლტავენ, ხან ამოთრახებენ და ხანაც კოპს დაასვამენ თავზე.

ეს ძალიან კარგია. მაგრამ, ბოლო დროს, ტროლეიბუსშიც გამოჩნდა ამ „ვაი-ვაჟაკ-ცთა“ ნირწამხდარი სურათები. ზოგი უბილეთოდ მგზავრობს, ზოგი თამბაქოს აბოლებს, დებოშს ტეხს და, მოკლედ, ათასნაირად არღვევს დადგენილ საზოგადოებრივ ნორმებსა და წესებს. ასეთი მგზავრების გასამართლებლად ახლახან შეიქმნა ლიტერატურის ახალი ჟანრი, რომელსაც ჩვენ „ტროლეიბუსურ პოეზიას“ ვუწოდებდით. ამ ჟანრის დამახასიათებელი თვისება ის არის, რომ ერთ სტროფში „მახვილად“, ყოველგვარი დამატებებისა და ასხნა-განმარტების გარეშეა გადმოცემული მთელი ის დანაშაული, რაც ჩაიდინა უწყესო მოქალაქემ.

აი, მაგალითიც:

„თვითონვე გივირს რომ ხელში
აღმოგიჩინეს თამბაქო,
მეორედ აღარ გაზედავ
უარი რომ თქვა არ მაქო“.

შესანიშნავია, პოეტის მახვილ თვალს შეუმჩნევია, რომ მოქალაქე ტროლეიბუსში პაპიროსს აბოლებდა, შენიშვნა მისცეს, მან უარი განაცხადა, დამალა, წკიპურტით გაისროლა გადებულ ფანჯარაში, ან, უკიდურეს შემთხვევაში, პირში შეიტრიალა „პრიმის“ ნაწილი (ამ შემთხვევაში, ხმამაღლა ვერ განაცხადებდა, მაგრამ, სა-მაგიეროდ, თვალებს დაქაჩავდა და ხელს გააქნევდა... „არ მაქო!“). ბოლოს და ბოლოს, ამან ვერ უშველა უწყესს, თამბაქო მაინც აღმოუჩინეს და პოეტი გამარჯვებული ადამიანის სამართლიანი სიამო-ყით მიმართავს:

„მეორედ აღარ გაზედავ
უარი რომ თქვა არ მაქო“.

სიტყვა „თამბაქო“ შესანიშნავადაა გარითმული, — დიდი გემოვნებითა და ქართული ენის ინტუიტური ცოდნითაა მონახული სიტყვათა შეთანხმება — თამბაქო — არ მაქო. (აღორძინების ხანის რომელი პოეტი არ გასკდებოდა შურით გულზე...).

გავეყვით პოეზიის ამ ახლად ამოვარდნილ გრიგალს და ტროლეიბუსს შემდეგ გაჩერებამდე:

„არ აუღია მის დღეში (ტიქტი დაცულია)
რადას იქეპავს ჯიბეში“.

რა ლაკონურად, მოკლედ არის გამოთქმული უსარმაზარი აზრი — თურმე კაცს მთელი თავისი სიცოცხლის უგრძეს მანძილზე არ აუღია მისდღეში, მაგრამ ახლა ჯიბეებს იქეპავს, ვითომ ყოველთვის ვიღებ და ყოველთვის მეკარგებაო. მაგრამ ეს გამოეპარება პოეტის მახვილ თვალს? და, რაკი არაფერი ემალება მის ყოვლისმხილველ მზერას, ამიტომ პოეტი განაგრძობს:

„რა გავიწვებით გვიუფრებ
ვაუკაცი ომანია
ბილეთის გასინჯვის დროსაც
აღმოჩნდე ბილეთიანი“.

ვაჟაკობა და ომანიაობა კარგიაო, — ამბობს პოეტი, მაგრამ ბილეთი რომ არ გაქვს, რას იჯიმივები! სტადიონზე უბილეთოდ შესვლა კიდევ ვაჟაკობაა, ისიც თუ მოსკოვის „დინამოს“ ან „ტო-რპედოს“ ვეთამაშებ, მაგრამ ტროლეიბუსში უბილეთოდ მგზავრობა, აბა, რა ბედენააო. — პირდაპირ ქვეტექსტად იკითხება ეს აზრი ამ ლექსის წაკითხვის შემდეგ. აი, პოეზია, ერთს კითხულობ და ათას რამეს იგებ!

ერთი რამ კი ვერ მოსვლიათ ცოტა კარგად ხელოვნების ამ ახალი დარგის მეცენატებს: ტროლეიბუსის კარებზე ან უკან ჩამოკონწიალებულმა ახალგაზრდებმა როგორ უნდა წაიკითხონ ეს ფასდაუდებელი შეგონება:

„ახალგაზრდებო, ჩვენ თქვენ
იმედი მუდამ გვქონია.
ტროლეიბუსში მგზავრობა
თქვენი ურემი გგონიათ?“

რად უნდოდა განსვენებულ ჟან-ჟაკ-რუსოს იმხელა ტრაქტატი ახალგაზრდობის აღზრდის შესახებ? აი, შედეგრი! არ გეგონოთ, რომ პოეტს ახალგაზრდა თაობის იმედი არ ჰქონდეს. მას ყოველთვის აქვს მათი იმედი და ყოველთვის ჰქონია. მხოლოდ ეს არის, რომ ტროლეიბუსში მგზავრობა მათ ურემი არ უნდა ეგონოთ. ტროლეიბუსი — ტროლეიბუსია!

და, ბოლოს, ნიანგს მეტი რა დარჩენია, რომ „მოიქექოს“ ჯიბეები და პატარა ბარათი მისწეროს ამ ახალი პოეზიის მიმდევართ:

„იქნება ტოლ-მეგობრებში
ვინმემ შეგარქვათ „ანგალი“,
მაგრამ გახსოვდეთ მარადღამს
ნიანგის ბასრი ჩანგალი“.

ზ. აბაზაძე

ნ.ბ. ა. კანდელაკისა.

— რა ღირს ეგ ძროხა?
— 300 მანეთი
— რა ამბავია, კონიაკს იწველის?

ქართული ანდაზები ზოგ-ზოგთა გ ა გ ე ბ ი თ

△ ღვინით გალახულს ჯოხით გალახული ჯობიაო, — თქვა ცოლმა და მთვრალ ქმარს ჯოხი დასცხო.

△ ქურდთან რომ გაივლი, შენც ქურდის დაგიძახებენო, — შენიშვნა საწყობის გამგემ და მალაზიის ნოქარს ლამემშვიდობისა უსურვა.

△ ჩათრევას ჩაყოლა ჯობიაო, — თქვა რევიზორმა და ბუღალტერს „დარიალში“ ჩაჰყვა.

△ შორი გზა მოიარე, შინ მშვიდობით მოდიო, — გაახსენდა კოლმეურნეობის თავმჯდომარეს და პირუტყვების საზამთრო სადგომს შორიდან ჩაუარა.

△ წყალი რომ დაგუბდება, აყროლდებაო, — მოავგონდა ღვინის საწყობის გამგეს და ოჩკანი ღვინის კასრისაკენ მიუშვა.

ი. კუპრაშვილი

საესპერალო ნომერი

— ეს რა ნომერი შეასრულა ამ მსახიობმა?

— არია ოპერიდან.

— რომ არია, მეც ვხვდები.

ბ. ბასილაია

მანგლისი აბანო

ნ.ბ. ზირიშვილი

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

მანგლისში ხმა დაირხა: ჩვენი აბანო პატარაა, ძველია და ახალი უნდა გაკეთდესო.

გაკეთდითო, თქვეს მანგლისელებმა. და, რახან უფულოდ არაფერი კეთდება, აიღეს და თეთრი წყაროს სამშენებლო-სარემონტო კანტორას გადაურიცხეს ფული.

1962 წლის ბოლოს მოდერნიზებული აბანო გეგნებოდა, — დაიწყო თეთრი წყაროს კანტორამ მანგლისელები.

მანგლისელების სიხარულს ბოლო არ უჩანდა. მაგრამ დაპირება დაპირებად დარჩა, მანგლისელები უაზროდ, ესე იგი, ალგეთის ამარა.

სამაგიეროდ, მომრავლდა მიმოწერები, ფარატინა ქალაქის ფარატინა ქალაქი ცვლიდა. და საქმე მაინც უცვლელი რჩებოდა: მანგლისელები ალგეთში იგრილებდნენ გაცხელებულ გულს და ელოდნენ.

მაგრამ არ იქნება მოუწმენდელ ცაზე. ურწმუნოების ჯინაზე დაიწყო მანგლისის აბანოს მშენებლობა.

რახან დაიწყო, აწი მაინც იმედია საქმე ალგეთზე დაჯდებაო, იმედოვნებდნენ მანგლისელები, რამეთუ ყოველი საქმის დასაწყისი ძნელიაო.

აკეთეს, აკეთეს, მაგრამ ბოლომდე ვერ გააკეთეს და უარი თქვეს სამუშაოს დამთავრებაზე.

მანგლისის სადაბო საბჭომ კომუნალური მეურნეობის სამინისტროს სამშენებლო-სარემონტო ტრესტში აფრინა დებეშა: თეთრი წყაროს სამშენებლო-სარემონტო კანტორა აბანოს მშენებლობის დამთავრებაზე უარს ამბობს და გვიმველეთო.

ტრესტმაც იუარა: „მანგლისის აბანო-სამრეცხაოს მშენებლობა სამშენებლო-სარემონტო ტრესტის წლებადღე გეგმაში არ არის ჩასმული, ამიტომაც თეთრი წყაროს სამშენებლო-სარემონტო კანტორა ვერ ჩაატარებს ამ სამუშაოებს“-ო.

მანგლისში არ არის ახალი აბანო. მანგლისის აბანოს მშენებლობა არ არის გეგმაში.

მანგლისში არის მდინარე ალგეთი. მანგლისელები არიან ალგეთის ამარა.

თეთრ წყაროში არის სამშენებლო-სარემონტო კანტორა.

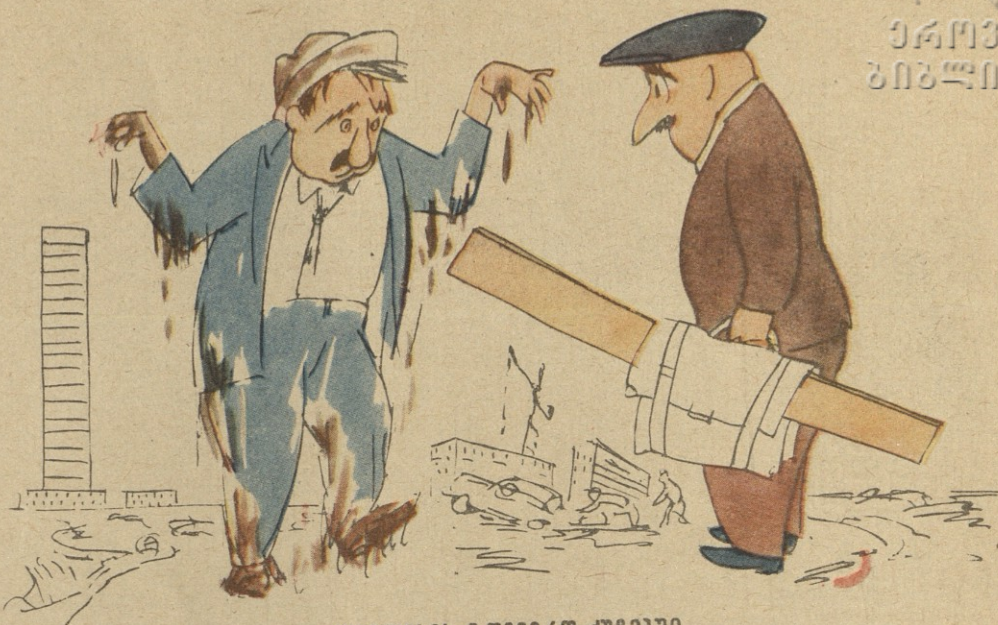
მანგლისელები უკმაყოფილონი არიან ამ კანტორის.

თეთრი წყაროს სამშენებლო-სარემონტო კანტორაში ამბობენ, ჩვენ რაში გვეკითხება, მანგლისელებს აბანო აქვთ თუ არაო.

მანგლისელები კი ამბობენ, თეთრ წყაროს სამშენებლო-სარემონტო კანტორას მოკითხოს ღმერთმა ჩვენი ცოდვაო.

დიახ, არ არის მანგლისში ახალი აბანო და არიან მანგლისელები ალგეთის ამარა.

ჟინტორა ჟანფალაშვილი

თბილისის ზოგიატო ქუჩაში

— მეც რომ შენსავით ფიცარი წამომედო, ქუჩებში თხრილებზე, გადასასვლელად, ეს ამბავი არ დამემართებოდა!

იყუდავს იყუდა...

იყო და არა იყო რა, თბილისის „დინამოს“ ფეხბურთელთა ოქროს მედლებზე უკეთესი რა იქნებოდა, იყო ღვინო გაწყალეული და ღმერთი ჩვენი მწყალობელი.

სოფ. გურჯაანში იყო შალვა ზარდიაშვილი. თავის სიგრძე სანთელი აუნთო კოლმეურნეობის თავმჯდომარეს — „მიშველეთ, ფიზიკური შრომა არ შემიძლია, საგაჭრო წერტში მიმიღეთ“.

კოლმეურნეობის გამგეობამ გაშალა მფრინავი ხალიჩა და შ. ზარდიაშვილი გააფრინა სოფ. მარტყოფში. გურჯაანელმა შალვამაც გაშალა სარეალიზაციო პროდუქტებით მუშაობა და „გუშინ შვიდნი გურჯაანელნიც“ შემოსძახა.

მაგრამ ეს ერთი გურჯაანელი შვიდსა ჯობდა, არც ტყეში მიდიოდა ტახზე სანადიროდ, არც ისარი უსროლია, ტახსაც უწვალელებივ მოულობდა, ბატკანსაც და კაიკაი დედლებსაც, არც მონკავშირის წვერი იყო.

გააჩაღა მუშაობა მარტყოფში, შემოზიდა ღვინოები, ზოგი ნატურალური, ზოგი წყლიანი. ეს ღვინო რას ნიშნავდა, თქვა შალვამ, ასტა, დახტა და სოფ. ბაგურცხეს უცა.

— რომელი ხართ ქრისტიანი, ღვინო ვისა გაქვთო?

— გ. ქრისტესაშვილს აქვსო.

— 360 ლიტრი მომეცი კასრიანად, ნისიად და ღვინის ჭურჭელს ფულთან ერთად დაგიბრუნებო.

აიღო კასრი შალვამ, შეაგორა მანქანაზე დაადგა სოფ. ანაგის გზას.

იარა, იარა, ცხრა მთა გადაიარა, შეხვდა ა. დოროყაშვილი. 3600 ლიტრი ღვინო იმასაც „ნისიად“ გამოსცანცლა და ისიც ყინულზე დაწერა.

გაშალა ჯადოსნური მფრინავი ხალიჩა და ასლა სოფ. ხაშში მიფრინდა. იქაც გაუსინჯა ჭაშნიკი.

— ეს შაქარა ღვინო ვისიო?

— გ. მწარიაშვილისაო.

„მოდი, ამასაც გავამწარებო“, — გაიფრინა შალვა და 1220 ლ. ღვინო გაიმოსტყუა.

წერტში გაყიდული ღვინის ფული არავის შემოსავალზე არ იწერებოდა. რაღა ბანკში შევიდეს, არ ჯობია, ჩემს ჯიბეში ჩავიდესო.

ამ დროს, სად იყო და სად არა, მოვიდა უხილავი ჯადოქარი, შალიკოს წერტი დალუქა, ყური მაგრად აუწია და პანდურიც უთავაზა.

— რას მედავებით, ღვინო ხალხისგან მომქონდა, მე ვიცი და იმათ, ხალხის მსახური ვარო. უფარგის ღვინოს ვუსაღებდი, ჭიმიაც მოვიშველიე, შაქარზე გაყენებული წყლიან ძმარსო. ალაღმართალი ვარო.

არავინ არ დაუჯერა შალვა ზარდიაშვილს. ისიც არ უთხრეს — „გაიზარდე დიდი ბიჭო“. კასრები ჩამოართვეს და მისცეს ერთი ჭიქა ცივი წყალი.

წერტიდან გამოიყვანეს და ცხრა კლიტულში შეიყვანეს, გასაღები ახლაც მილიციას აქვს.

ვასო ხმალაძე
მართლოს ხანჯალაძე

ვარჯიშობა ბარშიც შეიძლება და მთაშიც. სამთო ვარჯიშობას მთა ესაჭიროება, როგორც ასეთი, და არის ასეთი მთა ბორჯომის პლატოც. კურორტის თავკაცების მზრუნველობის შედეგად, იქ სავარჯიშო ბილიცაა გაკეთებული და, მოვარჯიშეთა დასასვენებლად, კაპიტალური სკამებიცაა დადგმული.

მაგრამ ვაი-მოვარჯიშეთა, საზოგადოების აბუჩად ამგდებთა, ეგრეთ წოდებულ „ვაჭკაცთა“ ღირსეულ წარმომადგენლებს თავიანთი კუნთების ძლიერებას სკამებთან ჭიდილში გამოუჩენიათ და ჩატარებულ ვარჯიშობათა სათანადო ნაკვალევი დაუტოვეს.

სკამებისათვის ფიცრები უძვრიათ და უძვრიათ და უფსკრულისაჲც გადაუახებიათ.

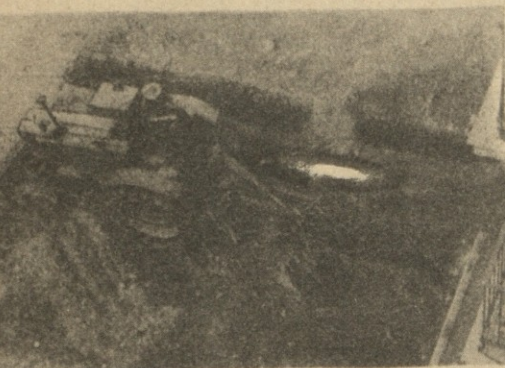
ახლა რაც დანერგულია, შეგებება თუ უშველის მხოლოდ, მაგრამ, ჩვენი სურვილია, მომავალში, ფიცრების დამპრობებს კბილის დამპრობებიც მიუჩინოს.

ამა წლის ივნისში ტერევერკოს ქუჩაზე დაიწყო გათხრები, თხრიდნენ აქეთ, თხრიდნენ იქით, თხრიდნენ ყველა მიმართულებით, ეძებდნენ რაღაცას და გაზაფხობდნენ ძიებას.

იქვე მდებარე 130-ბინიანი სახლის მცხოვრებლები ცნობისმოყვარე თვალებით უცქეროდნენ დაუცხრომელ მუშაკთა ლაბირინთულ თხრას და შიშობდნენ, ვაითუ რაიმე საბადო აღმოჩნდეს ჩვენი სახლის ქვეშ და სხვაგან გადაბარებამ მოგვიწიოსო.

გამოუთხარეს გვერდი სახლს, წაქცევას თითქმის არაფერი უკლდა, როცა გამოირკვა, რომ „გეოლოგიურმა“ ძიებამ ვერაფერი შედეგი ვერ გამოიღო. თურმე ნუ იტყვი, არც საბადოს ეძებდნენ ისინი, არც ისტორიულ ძეგლს, არც მეტს და არც ნაკლებს, ეძებდნენ გაზის მილს, სწორედ ზემოთხსენებულ ცნობისმოყვარე სახლთან შესაერთებლად.

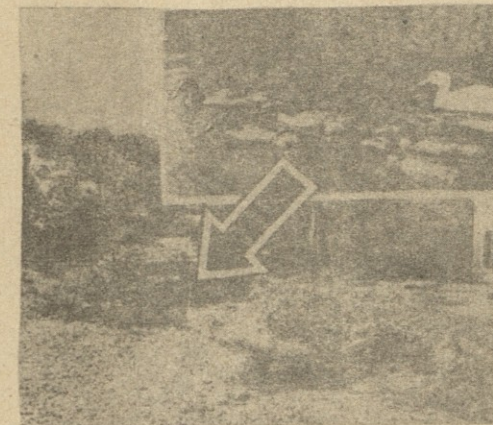

ბათუმელებს ბევრი რამ გვაქვს საამაყო — ჩვენი ჩაი, ციტრუსები, შრომის მოწინავე ადამიანები, რომლებმაც წელს ჩვენი მთავრობის მილოცვა დაიმსახურეს.

გვაქვს ზღვაც ისეთი, რომ ჩვენი დიადი ქვეყნის ყოველი კუთხიდან ჩამოდის, რათა დაისვენონ და დატკბნენ ჩვენი მშობლიური ქალაქის სიმშვენიერით.

აქო და შავი ზღვა როგორ იკმარებო, — გაიფიქრეს ჩვენი ქალაქის კომუნალური მეურნეობის მესვეურებმა და გურამიშვილის ქუჩის შესასვლელში სახელდახლოდ შექმნეს, ყოველგვარი შრომისა და ჯაფის გარეშე, მხოლოდ ისევე გულგასახარად, როგორც სურათზე ხედავთ, დამატებით „ზღვა“. იცოცხლეთ, ისევე თაღს ბედნიერად გრძნობენ, მხოლოდ ჩვენ, ამ ქუჩის მაცხოვრებლები ვართ გაწამებული გზის უქონლობის გამო, გინდ დარი იყოს, გინდ აუღარი.

რამდენჯერმე ვთხოვეთ ბათუმის საქალაქო საბჭოს — ან ქუჩა გაცეთებინა, ანდა დიდი ზღვიდან პატარა „ზღვაში“ გადმოეყვანა რამდენიმე სკინერი, რათა ჩვენს ქუჩას ოდნავ მაინც შეესრულებინა თავისი მოვალეობა. მაგრამ რა დაგვარგვია და რას ეძებ!

გაქა ფშაველას პროსპექტი სიამაყეა თბილისის ქალაქის და მას გაზონებიც ამშვენებს. ეს, რა თქმა უნდა, კარგიცაა და მისალოციც.

მაგრამ ვინც ეს გზები მიიყვანა პროსპექტამდე და ვინც ეს გაზონები გააშენა, რატომ არ იფიქრა, რომ, გზა თუ გაზონს მიაღწა, მეზავრი (ვერ ვიტყვით უკულტურობის გამო, თუმცა ესეც რომ გვეთქვას, არც ამით დაშავდებოდა არაფერი) გაზონს გვერდს კი არ აუვლის, გადაუვლის და, მასადაამე, გათელავს და გააფუჭებს, რადგანაც ყოველ მეზავრს, მეტ-ნაკლები, მაგრამ მაინც განსაზღვრული წონა გააჩნია.

იქნება ვინმე იფიქროს ამაზე და, ვიერ ე, პეკინის ქუჩაზე რომ გაჭრეს გაზონების გადასატრედი ბილიკები, აქაც ისეთები გაჭრას.

ჰოდა ასე, თუ ამ მითითებამ გაჭრა, გაჭრიან, ალბათ.

ნუ გაცდებით, ამას რომ შეხედავთ, შეხედეთ მშვიდი, წყნარი, აუღელვებელი თვალებით, რადგანაც ეს სულაც არაა საოცრება, სულაც არაა ბუნების სასწაული, სულაც არაა სტიქიური უბედურება, სულაც არაა ვულკანი, ვეშუვი, ეტნა, არაა, არაა და არა.

მამ რაა, იკითხავთ თქვენ.

ახლავე მოგასხენებთ. ესაა ადამიანის ხელით გაკეთებული საკვამლე მილი, სასტუმრო „ბორჯომის“ პირდაპირ მდებარე რძისა და ხორცის კომბინატის საქვადიდან ცალ იმისათვის ამფერილი, რომ ბორჯომის, ასე ვთქვათ, გამჭვირვალე, გრილი და მაცოცხლებელი ჰაერი გააშავოს, გააშწაროს და გააშუროს, ნაკლებ ზღაპრულ-ჯადოსნული და ნაკლებ მაცოცხლებელი გახადოს.

საკითხავია, ვინ მივიდა იმ დასკვნამდე, ვისი ყოვლისმხედველი გონება ჩაწედა იმ „ქეშმარიტე-რას“, რომ იქაურ ჯადოსნურ ჰაერს კვამლში განაწევა? ესაჭიროება?

ეშველება რამე?

როგორ არა, ადგილობრივი ხელმძღვანელობისა და კომბინატის ხელმძღვანელობის წინადადებებს ყური რომ მიუგდონ ვისაც ეს ესება, დიასაც რომ ეშველება. როგორც ამბობენ, გეგმაშია ცაა შევლა მაგრამ როდის? პეტრეს მოსვლამდე პავლეს ტყავი ხომ არ გაძვრება, თუ იცით!

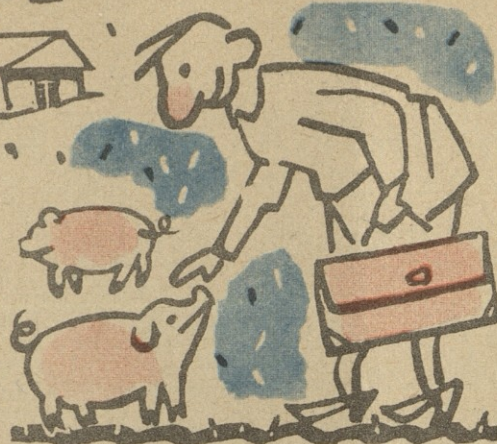
გურჯაანის რაიონის სოფელ მუკუხნის დამამშვენიებელი „ეს შენობა ადრე არსებულმა კოლმეურნეობამ წამოიწყო, ხალხს სურვილი აქვს, რომ კულტურას დაეწყო და დაეწყო, კულტურის სახლი აგუმეწოთო. გადაწყვიტეს ეს და შეუდგნენ შენობას, ამოიყვანეს შენობა და, სწორედ ამ დროს, კოლმეურნეობა საბჭოთა მეურნეობად გადაკეთდა.

ხალხის სურვილი ისევ სურვილად დარჩა, კულტურის წყურვილი წყურვილად, ახლანდელი საბჭოთა მეურნეობის მუშები ხომ იფიქრებდნენ კოლმეურნეობის არიან, მათ ისევ ისე სჭირდებათ კულტურის სახლი მაგრამ საბჭოთა მეურნეობის შესვეურებმა თითქმის არ გაანძრევს შენობის დასასრულებლად მოცლილი ზომი არაა ზარით.

ზოგიერთმა გონებაგახსნილმა და ტეკამახვილმა კლესმა დაუმთავრებელი შენობა საჩინოდ გამოიყენა, სულ ერთია, ისე არაფერ სარგებლობას არ იძლევა და ასე საქონელს მაინც აგარიდებთ ქარსა და ქარამოტსო.

გამორჩება ვინმე გულშემატკივარი და მიიყვანს ბოლომდე ამ შენობას?

ქსენოფონი

— აბა, ახლა ჩვენს ფილოსოფოსს მოვუსმინოთ, — ღიმილით სთქვა უფროსმა და ისე შემომხედდა, თითქოს ალავერდი გადმოვიდა ჩემთან. თათბირის მონაწილეთა შორის ჩურჩული ატყდა. ყველამ იცოდა, რომ ფილოსოფოსის ტიტული ირონია იყო ჩემდამი, როგორც არასპეციალობით მომუშავე პიროვნებისადმი.

გულახდილად რომ ვთქვა, ბებიებისა და ბაბუების წყალობით მოვხვდი ამ სამუშაოზე, რომლისაც მე არაფერი გამეგება და, ჩემი კეთილისმყოფელთა მაგივრად, ყოველდღე მიხდება უფროსების წინაშე გაწითლება.

გუშინ რამდენიმე კოლმეურნეობა შემოვიარე მელორეობისა და მეფრინველეობის ფერმებში ზამთრისათვის მზადების შესამოწმებლად. კაცმა რომ თქვას, გაოცებული დავრჩი. ასეთი რამ ჩემს დღეში არ მინახავს. მეფრინველეობის ფერმები ნამდვილი ფაბრიკები გამხდარან. უთვალავი ქათმები რომ ვნახე, პირველად ის გავიფიქრე, ამდენ ტაბაკას ვინ შეჭამს-მეთქი. მელორეობის ფერმიდან წამოსვლა აღარ მინდოდა, რადგან, სხვა საკითხებთან ერთად, ასეთ სუფთა ფერმაში გაზრდილი გოჭის ხორცის გემომაც დამაინტერესა, რაც პრაქტიკულად შევამოწმე.

აღარ მახსოვს რომელ საათზე მიმიტანეს სახლში, დილით კი ადრე ავდექი, რადგან დღევანდელ თათბირზე უფროსისათვის უნდა მომეხსენებია გამორკვევის შედეგები. ახლა, როცა პარმენ დარისპანოვიჩმა (ჩვენი უფროსია) საზეიმოდ გამოაცხადა „ფილოსოფოსს მოვუსმინოთ“, სასწრაფოდ წამოვხტი და ჯიბიდან შავი ღვინო შეღებილი ქაღალდის ნაფლეთები ამოვიღე. მინდოდა, ფერმების მიერ მოპოვებულ წარმატებების აღნიშვნასთან ერთად, კონკრეტულად ჩამომეყალიბებინა არსებითი შენიშვნები.

პირველად ჩემი რისხვა მეფრინველეობის ფერმაზე გადავიტანე და კადრების მთლიანი გადახალისება მოვითხოვე.

— რას გავს ეს? — ავუწიე ხმას. — განა შეიძლება მეფრინველეობის ფერმის გამგედ ქორიდე იყოს, მთადგილედ ბუაძე, რომელსაც დღისით ყოველთვის ძინავს, ღამით კი ქეიფს უნდება, ხოლო მონაგარიშე-აღმრიცხველად მიმინოშვილი?!

დარბაზში უჩვეულო სიჩუმე ჩამოვარდა, რაც ჩემი შენიშვნების დადასტურებად ჩავთვალე და კიდევ უფრო რისიანად განვაგრძე: — ერთი მითხარით, რა გავგეჭირდა ამის ფასი, არ გეყავს ხალხი თუ? მაგალითად, კარგი იქნებოდა მამალაძე დაგვენიშნა ფერმის გამგედ, ქათამაძე მოადგილედ, წიწილაშვილი მონაგარიშე-აღმრიცხველად. თათბირის მონაწილეთა შორის აქა-იქ სიცილის შადრევანმა ამოხეთქა, მაგრამ მე ამისათვის ყურადღება არ მიმიქცევია და ჩემი არსებითი შენიშვნების ცეცხლი მელორეობის ფერმაზე გადავიტანე, მიუხედავად გუშინდელი ზღაპრული პატივისცემისა.

— ერთი ნახეთ ვინ ხელმძღვანელობს ამ ფერმას, — წარმოვთქვი აღელვებით, — საოცარია, ვინ შეარჩია ასეთი სამეული: ფერმის გამგე — ლომიძე, მოადგილე — მგელაძე, მონაგარიშე-აღმრიცხველი — ვეფხვაძე, სხვას რომ თავი დავანებოთ, რას იტყვის ხალხი?! მე თუ მკითხავთ მელორეობის ფერმის გამგედ ირემაძე უნდა დანიშნოს კაცმა, მოადგილედ — ცხვარაძე, მონაგარიშე-აღმრიცხველად — კურდღელაშვილი. მე შენ გეტყვი, მისვლა-მოსვლა და სირბილი ეზარება თუ?!

დარბაზში ისეთი სიცილი ატყდა, რომ კედლებიდან ბათქაშმა დაიწყო ცვენა. რატომღაც, ჩვენი უფროსი არ მონაწილეობდა ამ მხიარულებაში, დაღონებული იჯდა მაგიდასთან, თავზე ხელი ჰქონდა შემოდებული და ღრმა ფიქრებში იყო წასული. დავიჯერო, მართო მას არ მოეწონა ჩემი არსებითი შენიშვნები?!

ნ. ნუკრიძე

ოქტომბრის დასაწყისში ჩვენს რესპუბლიკაში უდიდესი ზეიმით ჩატარდა უკრაინული ლიტერატურის დეკადი. ამ ღირსშესანიშნავ დღეებში საქართველოს ეწვივნენ ძვირფასი უკრაინელი სტუმრები, უკრაინელი ხალხის სახელმწიფო შეილები, დიდებული უკრაინელი მწერლობის საუკეთესო წარმომადგენლები. საპატიო სტუმრებს შორის იყო პოეტი ოლექსა ნოვიკი, რომელიც არის ორტომიანი ანთოლოგიის „ქართველი ხალხის პოეზიის“ შემდგენელი, მთარგმნელი და ერთ-ერთი რედაქტორი.

წელს, დაბადებიდან 50 წლის შესრულების გამო და ქართული ლიტერატურის საუკეთესო ნიმუშების თარგმნისა და უკრაინაში პროპაგანდისათვის, საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმმა ო. ნოვიკი დაჯილდოვა საპატიო სიგელით.

„ნიანგი“ ბეჭდავს ო. ნოვიკის მეგობრულ შარეს და მის ლექსს.

მეგობრული შარეი ბ. ფირცხალაშასი

დნეპრთან — ოლექსა
მტკვართან — ალექსი

ქართველ მგოსანთა მშვენიერ
ლექსებს

უკრაინული ენა ვასწავლე
და უკრაინის ველებზე, გზებზე
ვთესავ ქართული მიწის

ვარსკვლავებს.

განა სიბერის კართან მოვედი?
კვლავ სიუვარული მაქვს გასალექსი!
ვარ თქვენი ძმა და თქვენი პოეტი,
დნეპრთან — ოლექსა, მტკვართან —

ალექსი.
უკრაინულიდან თარგმნა
თ. ჯანაშვილაშვილმა

სარედაქციო კოლეგია: ნ. დუმბაძე, ხ. კლდიაშვილი,
ნ. მალაზონია, მ. ქარჩავა, თ. კელიძე.

საქ. კბ. ცენტრალური
კომიტეტის
გამომცემლობა

რედაქტორი ნ. შველიძე.

თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Ниянги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პრ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის — 9-76-69, საერთო განყოფილების — 3-10-49

ხელმოწ. დასაბ. 17/X-1964 წ. ქალ. ზომა 70x108 18, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5, პირობითი ფორმათა რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. საქ. კბ ცკ გამომცემლობის სტამბა № 1. ლენინის ქ. № 14. შეკვ. № 2764. შე 12055. ტირაჟი 40000

ნ. ს. ლომიძის

„თხეზმა“ შეზამეს გიუჯაბი.

საფრანგეთის სამხედრო ასიგნობანი მომავალი წლისათვის კვლავ გაზრდილია 5 პროცენტით. საფრანგეთის ისტორიაში პირველად გამაღებული შეიარაღების ბიუჯეტი გადააჭარბებს 20 მილიარდს ახალი ფრანკით, ანუ 2000 მილიარდს ძველი ფრანკით.